

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/88/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010467
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3820010467.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Milana Straku a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému ml. A. B., nar. X.X.XXXX v C., trvale bytom D. XX. XXXXXXXX XX/X, E., stíhanému pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí dňa 11.1.2024 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/86/2020 zo dňa 7.6.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/86/2020 zo dňa 7.6.2022 bol obžalovaný ml. A. B. uznaný za vinného so spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečinu prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 26.1.2020 o 00:30 hodine v E., F. G. D. H. XXX/XX, vo vnútorných priestoroch pohostinstva EVA, po predchádzajúcom vzájomnom slovnom konflikte fyzicky napadol poškodeného G. I. tak, že ho jedenkrát silno udel päťou pravej ruky, na ktorej mal nasadený kovový boxer do jeho ľavej časti tváre pod ľavé oko, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, kde ho ešte minimálne jedenkrát udel päťou pravej ruky s nasadeným kovovým boxerom do oblasti tváre, sánky úst a nosa, čím poškodenému spôsobil zranenia - zlomeniny ľavej čeľuste, ľavého jarmového oblúka a bázy ľavej očnice s posunom úlomkov, krvácanie pod spojovku ľavého oka, pomliaždenie a podkožný krvný výron hornej a dolnej ústnej pery vľavo, tržne zmiaždenú ranu ľavého dolného očné viečka a tržne zmiaždenú ranu koreňa nosa, ktoré si vyžiadali operačné riešenie a fixáciu kovovými dlahami, čím poškodenému závažným spôsobom sťažil obvyklý spôsob života v trvaní najmenej 56 až 70 dní.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 117 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno j) Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky, výkon ktorého sa mu podľa 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a § 119 odsek 1 Trestného zákona podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky, 4 (štyri) mesiace.

Zároveň bola obžalovanému podľa § 287 ods. 1 § 287 odsek 1 Trestného poriadku uložená povinnosť nahradiť Sociálnej poisťovni, C., Ul. 29. augusta 8-10, IČO: 30807484, škodu vo výške 1.085,40 eur, a poškodenému G. I., nar. XX.X.XXXX v Bánovciach nad Bebravou, toho času bytom E., J. XXXX, škodu vo výške 9.522 eur.

So zvyškom nároku na náhradu škody bol poškodený G. I. podľa § 288 ods. 2 odkázaný na civilný proces.

Rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal odvolanie obžalovaný s obhajcom do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku.

Podané odvolanie písomne odôvodnil obhajca obžalovaného. V úvode písomného odôvodnenia odvolania obhajca obžalovaného poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku a ďalej uviedol nasledovné:

„Prvostupňovému súdu vyčítam, že vo veci nevykonal dostatočné dokazovanie, doposiaľ vykonané dôkazy, tak jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti nesprávne vyhodnotil, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, preto jeho rozhodnutie bez akýchkoľvek pochybností nemá dostatočnú oporu vo výsledkoch dokazovania.

Ja naďalej zotrvávam na tom, že obžaloba podaná proti mne nemá nemôže mať reálny základ a preto ju považujem za nepravdivú a vykonštruovanú s cieľom dosiahnuť moje odsúdenie. Preto sa cítim byť vinným len zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, čo som nepopieral tak v priebehu prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní, čo potvrdili aj vypočutí svedkovia.

Zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona som bol uznaný vinným len na základe výpovedi (svedkyne F. a poškodeného G. I., ktoré som považoval a považujem za nepravdivé a účelové, pretože poškodený po značnom požití alkoholických nápojov, sa nachádzal v takom stave opitosti, že vôbec nevedel rozpoznať čo robí, že nevedel kontrolovať a ovládať svoje správanie, čo sa prejavovalo jeho nezrozumiteľnou rečou a kolísavým pohybom pri chôdzi. Za hodnovernú a pravdivú výpoveď posúdil súd aj výpoveď svedkyne F., a to aj napriek v rozporom v jej výpovediach v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, a to pokiaľ ide o jej bezprostrednú prítomnosť pri spáchaní tohto skutku, pretože tak ako to vyplýva z jej predchádzajúcej výpovede, ako aj z výpovedí ďalších svedkov, najmä však G. E., na toto miesto mala prísť až po jeho spáchaní. Nemohla preto vidieť kto v skutočnosti udrel boxerom poškodeného, teda či som to bol ja alebo môj brat A. B..

Ostatní vypočutí svedkovia K. E. a G. E. spáchanie tohto skutku nevnímali a svedkovia L. M. N., A. O. a najmä však K. M. a môj brat A. B., potvrdili moju výpoveď, t. j. že som nemohol spôsobiť poškodenému ťažké ublíženie na zdraví, a že tohto udrel boxerom môj brat A. B..

Tiež potvrdili, že svedkyňa F. nemohla na vlastné oči vnímať spáchanie tohto skutku, keďže bezprostredne pri tom nebola prítomná.

Priznaniu môjho brata A. B. tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní súd bezdôvodne neuveril, a to aj napriek tomu, že tento podrobne popísal ako tento skutok spáchal, pričom za zvlášť dôležité z jeho výpovede považujem to, keď tiež podrobne popísal ako mu bezprostredne pred napadnutím poškodeného odovzdal boxer svedok L. M. N., ktorým poškodeného následne udrel do oblasti tváre. To, že svedok L. M. N. bol prítomný na mieste skutku potvrdili vypočutí svedkovia. Teda môj brat vypovedal pravdivo tak, že si bol a je si vedomý svojej trestnej zodpovednosti a trestu, ktorý mu za spáchanie tohto skutku hrozí.

Z týchto dôvodov poukazujem na stanovisko Najvyššieho súdu SR R14/1964, v zmysle ktorého výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí hlavne v prípade, keď vierohodnosť svedkov je pochybná. Ak sa potom vyskytnú v súdenom prípade pochybnosti, tak súdu nezostáva nič iné len rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Tiež poukazujem na stanovisko Najvyššieho súdu SR R71/1971, podľa ktorého použitie zásady „in dubio pro reo“ prichádza do úvahy len v tom prípade, keď sa po vykonaní všetkých dostupných dokazných prostriedkov apo ich vecnom zhodnotení nedá bezpečne určiť, ktorá z viacerých možných skutkových, verzí zodpovedá objektívnej pravde. V takom prípade si má súd zvoliť tú verziu, ktorá je pre obvineného najpriaznivejšia.

Navrhujem preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 07.06.2022 pod sp. zn. 3T/86/2020 zrušil, a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol,

eventuálne,

aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, že ma podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodí od spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a uzná ma vinným len zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.“

Prokurátor sa po vyhlásení napadnutého rozsudku vzdal práva na podanie odvolania.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného, prokurátor navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného a obhajoba navrhla podanému odvolaniu vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac ani iné dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o vine obžalovaného, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o vine, z obsahu dôvodov odvolania vyplýva, že v odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku.

Obhajoba v dôvodoch podaného odvolania vzniesla námietky voči záverom okresného súdu o vine obžalovaného, ku ktorým mal okresný súd dospieť na základe nesprávneho postupu pri hodnotení vykonaných dôkazov. Podľa názoru obhajoby napadnutý rozsudok trpí vadami odôvodňujúcimi zrušenie preskúmaného rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku.

V prvom rade by odvolací súd s poukazom na odôvodnenie odvolania zdôraznil, že odvolanie obžalovaného proti výroku napadnutého rozsudku o jeho vine s poukazom na ustanovenie § 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku nemá oporu v dôvodoch samotného odvolania. Uvedený odvolací dôvod je podľa názoru odvolacieho súdu použiteľný len vtedy, ak na správne ustálenie skutkového stavu je potrebné dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Obhajoba však nepožaduje doplnenie alebo zopakovanie dokazovania, napáda len spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom a domáha sa ich iného hodnotenia a vyvodenia iných skutkových záverov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku.

V súvislosti s odvolaním obžalovaného namietanou nesprávnosťou postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1

písm. b) Tr. poriadku. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by neohodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku, môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu v skutkovej vete napadnutého rozsudku majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku, ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Ako vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania neuveril obrane obžalovaného, že poškodeného napadol jeho brat A. B.. V tomto ohľade okresný súd správne poukázal na závery znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, podľa ktorých odborných záverov poranenia poškodeného na jeho ľavej strane tvári vznikli ako výsledok pôsobenia minimálne dvoch úderov s použitím zbrane- boxera. Odvolací súd sa preto stotožnil so závermi okresného súdu o nevierohodnosti tvrdení svedka A. B., ako aj svedka K. M., ktorí vypovedali len o jednom údere do tváre poškodeného.

Okresný súd svoj záver o vine obžalovaného následne odôvodnil s poukazom na výpoveď poškodeného a ostatné výpovede svedkov, ktoré svedecké výpovede jednotlivu ako aj v súhrne bez dôvodných pochybností usvedčujú obžalovaného zo spáchania činu, pre ktorý bol uznaný za vinného. Okresný súd tiež jasne a náležite vysvetlil a poukázal na podstatné skutočnosti, pre ktoré usvedčujúce svedecké výpovede, ktoré zhodne popisovali fyzický útok obžalovaného na poškodeného, považuje za vierohodné. Vzhľadom k argumentom a úvahám okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd námietky obhajoby o účelovosti a neohodnovernosti usvedčujúcich výpovedí posúdil ako nedôvodné.

S poukazom na zistenia okresného súdu prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonaným dokazovaním objasnil všetky skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o vine obžalovaného, ktorého obrana uvádzaná v podanom odvolaní bola preukázaná ako účelová a nedôvodná. Aj podľa názoru odvolacieho súdu možno na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospieť k jednoznačnému záveru o vine obžalovaného, u ktorého neboli zistené žiadne okolnosti vylučujúce jeho trestnoprávnu zodpovednosť.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o obžalovanom namietanom porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a ani o porušení zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Preto sa odvolací súd nestotožnil s názorom obhajoby o danosti existencie vady napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku.

Pokiaľ ide o výroky o uloženom treste odňatia slobody odvolací súd na základe vykonania prieskumu v zmysle § 317 ods. 2 Tr. poriadku nezistil žiadne zákonné dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie výrokov o uloženom treste či už z pohľadu možnej nezákonnosti alebo neprimeranosti, pričom ani z podaného odvolania žiadne takéto skutočnosti nevyplývali.

Odvolací súd nezistil pochybenie okresného súdu ani pri rozhodovaní o náhrade škody. Výroky o náhrade škody podľa názoru odvolacieho súdu majú plnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, ktoré preukazujú oprávnenosť a včasnosť uplatneného nároku na náhradu škody poškodenou Sociálnou poisťovňou čo do jej výšky ako aj právneho dôvodu, vrátane nároku poškodeného G. I. na náhradu škody, ktorý bol preukázaný v prevažnej miere ako oprávnený.

Na podklade odvolania obžalovaného odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v podaných odvolaniach nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však odvolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zbral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.